ECLI:LV:AT:2018:0928.C26129213.1.S

Lieta Nr.C26129213
Lietas arhīva numurs SKC-234/2018
Civillietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
SPRIEDUMS
Rīgā 2018.gada 28.septembrī

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Ļubova Kušnire,
tiesnese Ināra Garda,
tiesnesis Normunds Salenieks

rakstveida procesā izskatīja civillietu sakarā ar /pers. B/ kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 12.oktobra spriedumu SIA „Hiponia" prasībā pret /pers. B/ un /pers. C/ par parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] Starp valsts akciju sabiedrību „Latvijas Hipotēku un zemes banka" kā aizdevēju un /pers. B/ kā aizņēmēju /datums/noslēgts aizdevuma līgums, saskaņā ar kuru aizņēmējam izsniegts aizdevums 7 000 LVL jeb 9 960,10 EUR ar atmaksas termiņu līdz 2014.gada 5.septembrim.

Starp aizdevēju un /pers. C/ kā ieķīlātāju /datums/noslēgts hipotēkas līgums, saskaņā ar kuru, nodrošinot aizdevuma līguma saistību izpildi, par labu aizdevējam ieķīlāts nekustamais īpašums /adrese/.

Valsts akciju sabiedrība „Latvijas Hipotēku un zemes banka" un SIA „Hipotēku bankas nekustamā īpašuma aģentūra" (turpmāk pašreizējais nosaukums SIA „Hiponia") 2013.gada 13.martā vienojās par prasījumu, kas izriet no /datums/aizdevuma un hipotēkas līgumiem, tiesību cesiju. Ar Rēzeknes tiesas zemesgrāmatas nodaļas tiesneša 2013.gada 8.aprīļa lēmumu atbilstoši prasījumu tiesību cesijai grozīts ieraksts zemesgrāmatā.

Sakarā ar aizdevuma atmaksas kavējumu kopš 2010.gada 19.marta SIA „Hiponia" 2013.gada 8.oktobrī /pers. B/ un /pers. C/ paziņoja par aizdevuma līguma vienpusēju izbeigšanu ar 2013.gada 3.oktobri.

[2] SIA „Hiponia" 2013.gada 14.novembrī Rēzeknes tiesā cēla prasību pret /pers. B/ un /pers. C/, lūdzot piedzīt no /pers. B/ parādu 7 343,43 LVL jeb 10 448,76 EUR, likumiskos procentus (6% gadā) 22,44 LVL jeb 31,93 EUR par laiku no 2013.gada 4.oktobra līdz 2013.gada 5.novembrim un tiesāšanās izdevumus, piedzīt no /pers. C/ piederošā nekustamā īpašuma /adrese/, parāda daļu hipotekārās ķīlas 7 000 LVL apmērā, kā arī noteikt tiesības saņemt likumiskos procentus (6% gadā) no piespriestās, bet nepiedzītās parāda pamatsummas.

Prasības pieteikumā norādīti šādi argumenti.

[2.1] Atbildētājs/pers. B/ no aizdevuma līguma izrietošās saistības nav izpildījis pilnā apmērā un noteiktajā termiņā. Pēdējais aizdevuma atmaksas maksājums veikts 2010.gada 19.martā. Tādējādi prasītāja, pamatojoties uz Civillikuma 1828.pantu un cesijas līgumu, ir tiesīga celt prasību par neizpildītajām saistībām. Prasītājai, nedz arī aizdevējai nebija pienākums sūtīt atbildētājam brīdinājumus vai atgādinājumus par saistību izpildi, jo pašam atbildētājam kā krietnam un rūpīgam saimniekam bija jāseko līdzi savu uzņemto saistību izpildei.

Prasītājai atbilstoši Civillikuma 1943., 1946. un 1756.pantam ir tiesības saņemt aizdevuma pamatsummu 4 127,03 LVL jeb 5 872,23 EUR un procentu maksājumus – līgumiskos procentus 1 033,11 LVL jeb 1 469,98 EUR un likumiskos procentus 22,44 LVL jeb 31,93 EUR.

[2.2] Ņemot vērā, ka atbildētājs savas saistības nav pienācīgi izpildījis, prasītājai saskaņā ar Civillikuma 1716.pantu un atbilstoši aizdevuma līguma 17.punktam (līgumsods 30% gadā) ir tiesības saņemt līgumsodu 2 183,29 LVL jeb 3 106,54 EUR par termiņā neveiktiem pamatsummas un procentu maksājumiem.

[2.3] Saskaņā ar Civillikuma 1290.pantu un hipotēkas līgumu atbildētājai /pers. C/ piederošais nekustamais īpašums kalpo kā nodrošinājums no aizdevuma līguma izrietošajiem prasījumiem – gan pamata, gan blakus prasījumiem.

[3] Ar Rēzeknes tiesas 2016.gada 8.februāra spriedumu prasība apmierināta daļēji un no /pers. B/ piedzīti 8 407,98 EUR, ko veido parāda pamatsumma 5 872,23 EUR, procenti 1 469,98 EUR par laiku no 2010.gada 5.marta līdz 2010.gada 2.oktobrim, līgumsods 587,22 EUR par laiku no 2010.gada 19.marta līdz 2013.gada 2.oktobrim, likumiskie procenti 31,93 EUR par laiku no 2013.gada 4.oktobra līdz 2013.gada 5.novembrim, valsts nodeva 447,79 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 7,83 EUR, piedziņu vēršot uz /pers. B/ naudas līdzekļiem, kustamo un nekustamo īpašumu, kā arī vēršot piedziņu, nepārsniedzot 9 960,10 EUR uz /pers. C/ piederošo nekustamo īpašumu /adrese/, bet noraidīta prasība daļā par līgumsoda, kas pārsniedz 10% no pamatsummas, piedziņu, kā arī daļā par 7 000 LVL piedziņu no /pers. C/ piederošā nekustamā īpašuma.

[4] Pirmās instances tiesas spriedumu atbildētājs /pers. B/ pārsūdzēja daļā par līgumisko un likumisko procentu piedziņu.

Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 12.oktobra spriedumu prasība daļā par līgumisko un likumisko procentu piedziņu pilnīgi apmierināta un no /pers. B/ piedzīti līgumiskie procenti 1 469,98 EUR par laiku no 2010.gada 5.marta līdz 2013.gada 2.oktobrim un likumiskie procenti 31,93 EUR par laiku no 2013.gada 4.oktobra līdz 2013.gada 5.novembrim.

Apelācijas instances tiesas spriedumā norādīti šādi argumenti.

[4.1] Starp pusēm noslēgtais līgums ir pakļauts patērētāju tiesību tiesiskajam regulējumam. Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likumu nav

piemērojami no patērētāja tiesību viedokļa netaisnīgi līguma noteikumi. Lai arī starp pusēm noslēgtais līgums atzīstams par standartlīgumu, tas pats par sevi nav pamats atzīt līguma noteikumus par netaisnīgiem un spēkā neesošiem. Ir nepieciešams konstatēt, ka konkrētais līguma nosacījums pretēji labticīguma prasībām, rada būtisku neatbilstību līgumā noteiktajās līdzēju tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam.

Atbilstoši Civillikumā ietvertajam līdzēju privātautonomijas principam līdzēji var veidot līgumattiecības un noteikt līguma saturu uz brīvas izvēles pamata. Līdz ar to pat šķietami absurdu vai neloģisku noteikumu iekļaušana līgumā pati par sevi nevar būt par iemeslu darījuma dalībnieku gribas īstuma apšaubīšanai. Savukārt apstāklis, ka atbildētājs ir uzskatāms par patērētāju, neatņem pusēm tiesības vienoties par darījumu, tostarp jautājumā par aizdevuma procentu likmes apmēru.

Izvērtējot pielīgto procentu apmēru, konstatējams, ka šī fiksētā procentu likme 7% gadā nav nesamērīgi augsta un tā ir tikai par vienu procentpunktu lielāka kā Civillikuma 1765.pantā ietvertā likumiskā 6% gadā likme, kāda nosakāma līguma attiecībās ar patērētāju. Līgumā noteiktā procentu likme nav vērtējama kā netaisnīgs līguma noteikums, tādēļ tas uzskatāms par spēkā esošu, un rada pusēm tiesiskas sekas.

Atbilstoši Civillikuma 1403.pantam līdz ar līguma parakstīšanu uzskatāms, ka prasītāja saņēma atbildētāja piekrišanu visiem aizdevuma līguma nosacījumiem. Attiecībā uz atbildētāja darbībām, parakstot līgumu, nav pamata secināt, ka viņam nebija priekšstata par darījumu, kādēļ līgums būtu atzīstams par spēkā neesošu.

[4.2] Nav pamatots atbildētāja arguments, ka Civillikuma 1776.panta izpratnē viņš būtu atbrīvojams no procentu samaksas saistībām, izņemot 70 EUR apmērā, jo prasītāja nav veikusi saprātīgas darbības un novilcinājusi parāda atgūšanu līdz 2013.gada 2.oktobrim, nepamatoti aprēķinot līgumiskos un likumiskos procentus. Lietā nav nodibināti apstākļi Civillikuma 1776.panta piemērošanai. Atbildētāja argumenti nav juridiski pamatoti, lai piemērotu minēto tiesību normu.

[4.3] Apelācijas sūdzībā norādīti iebildumi, ka procentu piedziņa par ilgstošu laika periodu vērtējama kā prasītājas vēlme netaisnīgi saņemt peļņu. Šajā sakarā norādāms, ka līgums bija spēkā līdz 2013.gada 2.oktobrim un lietošanas procentu saņemšanai bija tiesisks pamats, kas atkristu, ja līgums būtu atzīts par spēkā neesošu. Ņemot vērā, ka līgums nav atzīts par spēkā neesošu, atbildētājs nevar atsaukties uz tiesiskā pamata atkrišanu.

Apstākļi par ķīlas nepārdošanu paši par sevi nevar kalpot par pamatu secinājumam, ka lietošanas procenti aprēķināti bez tiesiska pamata. Civillikumā nav noteiktas tiesas tiesības atbrīvot kreditoru no procentu samaksas pienākuma, jo pēc būtības gan lietošanas, gan nokavējuma procenti, ir atlīdzība par kapitāla lietošanu.

Atbildētāja arguments, ka viņš 2010.gada aprīlī paziņoja par nespēju pildīt no aizdevuma līguma izrietošās saistības, neatbrīvo parādnieku no pienākuma izpildīt apsolītās saistības (Civillikuma 1587.pants).

Apstākļos, ka prasītāja vienpusēji atkāpās no aizdevuma līguma un pieprasīja aizdevuma atmaksu sakarā ar maksājumu kavējumiem, atzīstams, ka prasītājas rīcība, lūdzot piedzīt nesamaksātos procentus 1 469,98 EUR par laiku no 2010.gada 5.marta līdz 2013.gada 2.oktobrim atbilst nodibinātajām saistībām un Civillikuma 1753.pantam. Tāpat pamatots ir prasījums par likumisko procentu piedziņu no aizdevuma līguma izbeigšanas līdz prasības celšanai tiesā.

[4.4] Atbildētāja/pers. C/ paskaidrojumā uz apelācijas sūdzību norādījusi iebildumus sakarā ar noilguma iestāšanos. Šiem iebildumiem pievienojās arī atbildētājs /pers. B/, norādot uz tiesu praksi, un tiesas pienākumu pārbaudīt noilguma iestāšanos pēc savas iniciatīvas.

Vispārējās jurisdikcijas tiesas nolēmumi, uz kuriem atsaucās atbildētājs, nepieder pie judikatūras. Savukārt Augstākās tiesas 2010.gada 21.aprīļa spriedums lietā Nr.SKC-100/2010 nav attiecināms uz izskatāmo lietu. Atbildētāja arguments, ka lietas izskatīšanā jāņem vērā tiesu prakse, ir pretrunā Civilprocesa likuma 5.panta sestajai daļai.

Augstākā tiesa 2015.gada 30.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKC-46/2015 ir norādījusi, ka noilguma tecējums tiesai jāņem vērā tikai tad, ja uz to ierunas veidā atsaucas atbildētājs. Minētā atziņa atbilstoši Civilprocesa likuma 5.panta sestajai daļai ir attiecināma uz izskatāmo lietu. Līdz ar to ir kļūdaina atbildētāju pozīcija, ka pirmās instances tiesai pēc savas iniciatīvas bija jāpārbauda noilguma iestāšanās.

Puses atzīst, ka prasības noilguma termiņa tecējums sākas ar dienu, kad radušās tiesības uz prasību, taču pusēm ir atšķirīgs uzskats par noilguma faktisko sākuma brīdi – atbildētāja ieskatā noilgums sākas ar 2010.gada 5.aprīli, kad netika samaksāts kārtējais maksājums, savukārt prasītājas ieskatā noilgums sākas ar 2010.gada 28.aprīli, kad notikušas mutvārdu pārrunas par aizdevuma atmaksas kārtības grozīšanu. Par pamatotu atzīstams prasītājas uzskats par noilguma sākuma brīdi.

Civillikuma 1905.pants noteic, ka viens no pamatiem noilguma pārtraukumam ir kreditora atgādinājums, jo tādējādi kreditors izsaka gribu realizēt savas tiesības. No zemesgrāmatu nodaļas tiesneša lēmuma izriet, ka hipotēka, kas nodrošina no aizdevuma līguma izrietošās saistības, grozīta 2013.gada 5.aprīlī, tas ir, pirms tam, kad būtu iestājies noilgums. Uz zemesgrāmatu ierakstiem attiecināms publiskās ticamības princips. Pēc ieraksta par ķīlas grozīšanu zemesgrāmatā, tas kā saistošs ieguva vispārzināmu raksturu trešajām personām. Cesijas darījums ir noticis līdz noilguma termiņa beigām. Tādējādi kreditors izteica gribu realizēt savas tiesības. Turklāt līdz atgādinājumam jau notecējušais laiks nav ieskaitāms un sāk tecēt jauns noilguma termiņš. Līdz ar to ir pamats uzskatīt, ka prasītāja ir ievērojusi Komerclikuma 406.pantā noteikto noilguma termiņu.

Tāpat ir vērā ņemams apstāklis, ka atbildētājs, sniedzot paskaidrojumus par prasību, norādīja, ka piekrīt uzņemtajām saistībām un aizdevuma atmaksai. Pirmās instances tiesas spriedums daļā par pamatparāda un līgumsoda piedziņu, ir stājies spēkā. Tādējādi paša atbildētāja darbības, kas noteikti liecina, ka viņš daļēji atzīst kreditora prasījumus, pārtrauca noilgumu Civillikuma 1906.panta izpratnē.

[5] Par Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 12.oktobra spriedumu atbildētājs /pers. B/ iesniedza kasācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu pilnā apjomā.

Kasācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[5.1] Tiesa nepareizi piemēroja Civillikuma 1776.pantu, bez ievērības atstājot apstākli, ka prasītāja un sākotnējais kreditors pirms cesijas darījuma neko nav darījis, lai novērstu zaudējumus vai samazinātu to apmēru. Atbildētājs jau 2010.gada 28.aprīlī paziņoja par nespēju pildīt aizdevuma līguma saistības. Šajā sakarā no kreditora būtu sagaidāms, ka tas veic saprātīgas darbības (ieķīlātā dzīvokļa pārdošanu), lai prasības summā nebūtu iekļaujami lietošanas procenti un līgumsods par laiku līdz 2013.gada 2.oktobrim.

[5.2] Apmierinot prasību par lietošanas procentu piedziņu, būtu norādāms sadalījums attiecībā uz „bankas zaudējumiem" un „bankas peļņu". Minētais izriet no Komerclikuma 1.panta otrās daļas. Šajā gadījumā lietošanas procenti nav uzskatāmi par zaudējumiem un secināms, ka prasītāja vēlas piedzīt no atbildētāja negūto peļņu, taču šāda prasība tiesā nav celta. Līdz ar to prasība par lietošanas procentu piedziņu ir noraidāma.

[5.3] Prasītājas rīcība, novilcinot ieķīlātā nekustamā īpašuma pārdošanu un prasības celšanu tiesā, uzskatāma par negodprātīgu un norāda uz vēlmi iedzīvoties uz atbildētāja rēķina.

Tiesa nepamatoti atzina, ka šajā gadījumā atbildētājs nav atbrīvojams no atbildības, jo lietā nav pierādīts, ka prasītājai un sākotnējam kreditoram bija kādi šķēršļi realizēt tiesības savu interešu aizsardzībai, attiecīgi nav veiktas nekādas darbības, lai izvairītos no zaudējumiem. Gadījumā, ja kreditors savlaicīgi, bez trīs gadu kavēšanās, vērstos pret atbildētāju un realizētu ķīlas tiesības, zaudējumu apmērs būtu ievērojami mazāks, taču tā vietā tika aprēķināti lietošanas procenti un līgumsods. Kreditors ar savu bezdarbību palielināja prasības summu, mēģināja iedzīvoties uz atbildētāja rēķina, kā arī pasliktināja atbildētāja stāvokli.

[5.4] Atbilstoši Civillikuma 1896.pantam un Komerclikuma 406.pantam līdz lietas izskatīšanai tiesā netika iesniegti pierādījumi noilguma tecējuma pārtraukumam. Ņemot vērā, ka prasītāja savlaicīgi nepieteica savus prasījumus, tā zaudējuma tiesības prasīt saistību izpildi. Ievērojot to, ka atbildētājs jau 2010.gada aprīlī paziņoja par nespēju pildīt saistības, taču prasība tiesā celta tikai 2013.gada 12.novembrī, secināms, ka jau bija iestājies noilgums.

Tiesas secinājumi par noilguma tecējuma pārtraukumu ar zemesgrāmatas ieraksta grozīšanu nav pamatoti. No attiecīgā ieraksta zemesgrāmatā nav iespējams secināt tā saistību ar aizdevuma līguma izpildi. Paziņojums par cesiju atbildētājam nosūtīts 2013.gada 7.jūlijā. Līdz ar to zemesgrāmatas ieraksts par cesiju nedod pamatu uzskatīt, ka atbildētājs būtu saņēmis atgādinājumu par savu saistību izpildi, jo no tā nav secināms, ka būtu nodotas prasījuma tiesības pret atbildētāju /pers. B/. Tādējādi tiesa nepareizi piemēroja Civillikuma 1905.pantu.

[6] Paskaidrojums sakarā ar kasācijas sūdzību, Augstākajā tiesā nav saņemts.

Motīvu daļa

[7] Izskatījusi civillietu, Augstākā tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts, bet kasācijas sūdzība ir noraidāma turpmāk norādīto argumentu dēļ.

[8] Augstākā tiesa atzīst par pamatotu kasācijas sūdzības argumentu (šā sprieduma 5.4.punkts), ka nav pareizs apelācijas instances tiesas secinājums par noilguma tecējuma pārtraukumu 2013.gada 5.aprīlī ar zemesgrāmatas ierakstu par cesiju attiecībā uz ieķīlāto nekustamo īpašumu (šā sprieduma 4.4.punkts).

Tomēr šī tiesas kļūda konkrētā strīda apstākļu kontekstā nav novedusi pie lietas nepareizas izspriešanas.

No tiesas nodibinātajiem apstākļiem, ko puses nav apstrīdējušas, izriet, ka aizdevuma līgumā paredzēta aizdevuma atmaksa pēc grafika līdz 2014.gada 5.septembrim. Par vienpusēju atkāpšanos no aizdevuma līguma ar 2013.gada 3.oktobri prasītāja paziņoja atbildētājam 2013.gada 8.oktobrī. Savukārt jau 2013.gada 14.novembrī tiesā celta prasība.

Ievērojot minēto, noilguma kontekstā nevarēja būt nekādas tiesiskas nozīmes tam, ka termiņos sadalītos maksājumus atbildētājs /pers. B/ neveica kopš 2010.gada 19.marta, kā arī tam, ka viņš jau 2010.gada aprīlī paziņojis par nespēju pildīt saistības. Šādi fakti nedod pamatu kādu no šiem datumiem uzskatīt par atskaites punktu prasījuma un saistības noilguma termiņam, jo tie neietekmēja nedz līguma spēkā esamību, nedz līdzēju pienākumus un tiesības.

Visiem līdzējiem bija saistošs spēkā esošs līgums, tā saistošais spēks tostarp attiecās uz aizdevuma atmaksu saskaņā ar grafiku, kas paredzēja visas aizdotās summas atmaksu līdz 2014.gada 5.septembrim. Līgumā noteiktais aizdevuma atmaksas grafiks un arī līguma termiņš zaudēja nozīmi tikai tad, kad kreditors izlietoja pielīgto tiesību vienpusēji atkāpties no līguma, un noteica datumu, līdz kuram atbildētājam bija jāveic parāda atmaksa. Par atkāpšanos no līguma atbildētājam paziņots 2013.gada oktobrī, bet jau tā paša gada novembrī tiesā celta prasība. Prasījuma tiesību un saistības noilgums šādos apstākļos principā nevarēja iestāties.

Ņemot vērā minēto, Augstākā tiesa atzīst, ka, lai gan tiesas apsvērumi attiecībā uz noilguma iestāšanās izvērtējumu nav pamatoti, taču, tā kā tiesa noilgumu nav konstatējusi, minētie kļūdainie secinājumi nav ietekmējuši lietas iznākumu.

[9] Attiecībā uz kasācijas sūdzības iesniedzēja iebildumiem par apelācijas instances tiesas argumentiem saistībā ar procentu apmēru Augstākā tiesa norāda, ka šajā sakarā nav konstatējama nepareiza materiālo tiesību normu piemērošana vai procesuālo tiesību normu pārkāpumi.

Apelācijas instances tiesa atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likumam izvērtēja pielīgto un prasītājas aprēķināto procentu apmēru, un atzina to par samērīgu, kā arī nekonstatēja labticīguma prasību pārkāpumu. Tiesas secinājumi balstīti uz lietā esošajiem pierādījumiem. Augstākā tiesa nekonstatē pamatu apšaubīt tiesas secinājumus un kasācijas instances tiesas kompetencē neietilpst lietas apstākļu pārvērtēšana.

Tāpat tiesa ir pareizi atzinusi, ka jautājumā par procentu piedziņu nav pamata piemērot Civillikuma 1776.pantu. Procenti ir maksājums par sveša kapitāla lietošanu. Kā jau iepriekš norādīts, procentu apmēru var samazināt konstatējot likumā noteiktus gadījumus, vai arī pusēm vienojoties, un attiecībā uz minēto pienācīgai rūpībai Civillikuma 1776.panta izpratnē nav tiesiskas nozīmes. Līdz ar to nav pamatoti arī šajā sakarā norādītie kasācijas sūdzības argumenti (šā sprieduma 5.1.punkts).

Augstākā tiesa piekrīt apelācijas instances tiesas argumentam, ka nespēja pildīt saistības neatbrīvo aizņēmēju no līguma izpildes.

Lietas izskatīšanas gaitā nav nodibināts un uz to arī nav norādījis kasācijas sūdzības iesniedzējs, ka šajā gadījumā pastāvētu tiesisks pamats aizņēmējam vienpusējā kārtā atkāpties no līguma.

Tādējādi nav pamatoti kasācijas sūdzības iesniedzēja iebildumi, ka apelācijas instances tiesa nav konstatējusi prasītājas negodprātīgu rīcību, novilcinot atkāpšanos no līguma. Uz šo brīdi neviena tiesību norma, šajā gadījumā arī neviens līguma punkts, nenoteic termiņu, kādā aizdevējam būtu jāatkāpjas no līguma.

Minētais jautājums būtu skatāms kontekstā ar labticīguma un samērīguma prasībām, taču, kā jau iepriekš norādīts, no prasītājas puses apelācijas instances tiesa nav konstatējusi šādu pārkāpumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 1.punktu, Augstākā tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 12.oktobra spriedumu, bet /pers. B/ kasācijas sūdzību noraidīt.
Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese	Ļ. Kušnire
Tiesnese	I. Garda
Tiesnesis	N. Salenieks